

แบบฟอร์มการส่งเรื่องเล่า “ยิ่งรู้จัก ยิ่งรัก R๒R”
โครงการสนับสนุนการพัฒนางานประจำสู่งานวิจัยระดับประเทศ

ชื่อเจ้าของผลงาน	นางรัตนา บุตสุริย์
ชื่อหน่วยงานหลัก	กลุ่มงานการจัดการ/ HRD
ชื่อหน่วยงานย่อย	ช่างเครื่องมือแพทย์/ กรรมการ HRD
ตำแหน่ง	นักเทคนิคการแพทย์/หัวหน้างานช่างเครื่องมือแพทย์/ Project Manager R๒R/ Facilitator
เบอร์โทรศัพท์	๐๘๑๙๖๕๐๓๕๘ ๐๘๖๔๕๕๒๓๕๒
Email Address	KCPH_CENTER@hotmail.com

ชื่อเรื่อง ไชปริศนา “ฟาร์”

“ฟาร์ซันเทพ” จะนำพาพวกเราเรียนรู้และก้าวไปในเส้นทาง R๒R ด้วยใจที่เป็นสุข ขอให้พวกเราก้าวเดินไปด้วยกันและยืนอยู่เคียงข้างกันตลอดเส้นทางที่ก้าวเดินไป”

น้ำเสียงอันแสนอบอุ่นและสายตาที่แสดงถึงความเชื่อมั่นในตัวของฉัน เจือปนด้วยรอยยิ้มที่จริงใจจากผู้บังคับบัญชาตามสายงาน “หัวหน้ากลุ่มงานการจัดการ” พร้อมทั้งบรรยากาศการประชุมเชิงปฏิบัติการ “R๒R” กลุ่มงานการจัดการในวันนี้ อบอวนไปด้วยความรู้สึกที่ทุกคนแสดงออกมาทางแววตา บอกถึงความใส่ใจ กระตือรือร้น กระจายใคร่อยากเรียนรู้เต็มหัวใจ ฉันรับรู้ถึงความสุขที่พรั่งพรูออกจากกันบึงของหัวใจ จนทำให้เกิดรอยยิ้มที่มุมปาก โดยที่ตัวฉันไม่สามารถควบคุมตัวเองได้เลย

“มันเกิดอะไรขึ้นกับฉันกันละนี่” ฉันถามในความรู้สึกของตัวเอง ความจริงการจัดประชุมในวันนี้ฉันต้องรู้สึกเครียดและปวดหัวจนถึงขั้นที่ต้องระเบิดออกมาเป็นเสียงๆสิ? แต่มันกลับตรงกันข้าม มันเป็นเพราะอะไรกัน?

“ฟาร์ซันเทพ” ถึงตอนนี้ฉันยังไม่มั่นใจว่าตัวเองดีพอและเหมาะสมที่จะถูกเรียกด้วยชื่อนี้หรือไม่ ออย่าว่าแต่ “ฟาร์ซันเทพ” เสีย “ฟาร์” เฉย ๆ ไม่รู้จะคู่ควรไหม? ถึงอย่างไรก็ตามทุกสิ่งทุกอย่างที่กำลังเกิดขึ้นในวันนี้ล้วนเป็นผลมาจากการก้าวเดินมาในเส้นทาง “R๒R” ของฉัน ในเส้นทางสายนี้ฉันได้พบกับเรื่องราวมากมายทั้ง สุขและทุกข์ มันยังคงเป็นภาพที่ชัดเจนและไม่เคยลบเลือนไปจากความทรงจำของฉันเลยแม้แต่น้อย

ฉันถูกมอบหมายให้รับผิดชอบเป็น Project Manager โครงการพัฒนาให้เป็นองค์กรแห่งการเรียนรู้ (R๒R) ของโรงพยาบาล ในปี พ.ศ. ๒๕๕๖ (ต่อเนื่อง ๓ ปี) ฉันยังจำความรู้สึกในวันนั้นได้ดี ทุกข์แสนสาหัส ที่ต้องมาแบกรับภาระอันยิ่งใหญ่ขนาดนั้น ฉันตัดสินใจตัวเองทันทีว่า “เราต้องถูกกลั่นแกล้งแน่ ๆ ”

นับจากวันที่ได้รับมอบหมายฉันก็เดินตามเส้นทาง “R๒R” เพื่อไขปริศนาคำว่า “ฟาร์” ด้วยความทุกข์ระทมและแน่นหน้าอกทุกครั้งที่มีคำว่า “R๒R” ผ่านเข้ามาในโสตประสาทการรับรู้ของฉัน “ไอ้ R๒R แก เกิดมาเป็นศัตรูของฉันใช่ไหม?” แล้วฉันก็เริ่มเกลียด “R๒R” ตั้งแต่วันนั้นเป็นต้นมา ที่ร้ายกว่านั้นฉันดิ้นรนเพื่อหาโอกาสที่จะหนีไปให้ไกลๆ แต่ยิ่งอยากหนีก็ยิ่งเกิดความทุกข์ เพราะการกระทำเช่นนั้นเป็นสิ่งที่เป็นไปได้เลย

และแล้ว การประชุมเชิงปฏิบัติการเรียนรู้ “R๒R” ปี ๒๕๕๖ ก็เริ่มต้นขึ้น ฉันทำหน้าที่ Project Manager แบบต้องยอมรับชะตากรรมของตัวเอง ช่างเป็นชีวิตที่หน้าสาธตราอะไรเช่นนั้น ทั้งต้องบริหารจัดการทุก ๆ เรื่องให้ออกมาดี (แต่ก็ไม่ได้ดี) ต้องเรียนรู้ระเบียบวิจัยให้เข้าใจ (แต่ก็ไม่เข้าใจ) อีกทั้งเมื่อจบการประชุม ต้องระดมสมอง ในการถอดบทเรียนถึงหกโมงเย็นเกือบทุกวัน เรื่องราวจบลงด้วยความทุกข์ที่ดูเหมือนจะเพิ่มขึ้นมากกว่าเดิม ความคิดที่อยากหนีไปให้พ้น ๆ ก็เพิ่มขึ้นเป็นเงาตามตัว

เวลาเดินไปอย่างช้าๆจนถึงช่วงปลายปี ๒๕๕๖ ฉันและบุคลากรอีก ๖ คนถูกมอบหมายให้ไปอบรมเชิงปฏิบัติการเรื่อง “การทำ R๒R ด้วยใจ” ที่กรุงเทพฯ จัดโดยมูลนิธิโรงพยาบาลสมเด็จพระยุพราช วิทยากรเป็นผู้ที่เดินมาในเส้นทาง “R๒R” แล้วถึง ๕ ปี ท่านมีตีกีร์เป็นถึง ดอกเตอร์ ตลอดการอบรมท่านถ่ายทอดและเล่าเรื่องราวของการเดินทางด้วยท่าทางและ แววตาที่แสดงถึงความสุขเต็มหัวใจ มันช่างตรงกันข้ามกับตัวฉัน ในขณะนั้น การอบรม ๒ วันจบลงด้วยบทสรุปที่ทุกคนลงความเห็นว่า “โรงพยาบาลเราทำไม่ได้หรอก เพราะเราไม่มีคนเก่งอย่างนั้น ถ้าเราจะทำได้ดีอย่างเค้า เราต้องสร้างคนเก่ง ๆ อย่างนั้นให้ได้ก่อน ” เมื่อกลับถึงโรงพยาบาล “การทำ R๒R ด้วยใจ” จึงถูกลบเลือนไปกับภาระงานมากมายที่แต่ละคนแบกรับ

ส่วนผลลัพธ์การประชุมเชิงปฏิบัติการเรียนรู้ “R๒R” ปี ๒๕๕๖ ก็จบลงที่ผู้เข้าประชุมล้มหายตายจากไปเกือบหมด ตัวฉันกลายเป็นสิ่งน่ากลัว เดินไปทางไหน ผู้คนพากันเดินหนีเพราะกลัวจะได้เข้าร่วมประชุม ดังนั้นก่อนการ

ประชุมปี ๒๕๕๗ จะเริ่ม คณะทำงานจึงทำการถอดบทเรียนจากปี ๒๕๕๖ “การทำ R๒R ด้วยใจ” ได้ถูกนำมา มาพูดคุยในวงสนทนา ขบวนการเรียนรู้ในเส้นทาง “R๒R” แบบใหม่จึงเกิดขึ้น

การประชุมเชิงปฏิบัติการเรียนรู้ “R๒R” ปี ๒๕๕๗ จึงเริ่มต้นด้วยการเปลี่ยนแปลงครั้งยิ่งใหญ่ ถึงแม้ว่าฉันยังคงรับหน้าที่เช่นเดิม แต่สิ่งที่ต้องทำเพิ่มขึ้น คือ ฉันทำหน้าที่เชิญชวนผู้คนให้เข้าร่วมประชุม “R๒R” ด้วยการบอกทุกคนอย่างจริงใจ ว่า “จะเข้าร่วมประชุมหรือไม่สุดแล้วแต่จะตัดสินใจ” สายตา ของ คู่สนทนา ทุกคู่ต่าง แสดงออกถึงความแปลกใจใน คำพูดของฉัน และ ไม่เชื่อว่าคำพูดนั้น ออกมาจากปากคนที่ได้ชื่อว่าน่ากลัวที่สุดในเรื่อง “R๒R” ขณะนั้น ฉันพูดต่อ “แต่ก่อนจะตัดสินใจขอให้อัน ได้บอกเรื่องราวสักเรื่องก่อน ถ้าฟังแล้วค่อยตัดสินใจอีกทีไม่ว่างั้น” ทุกคนต่างพยักหน้า ซึ่งฉันก็รู้สึกขอบคุณที่ทุกคนให้ออกาสฉัน ฉันเริ่ม พูดต่อ “ถ้าขึ้นไปอยู่ในที่ประชุม จะ ได้พบความแปลกใหม่ของขบวนการเรียนรู้ ซึ่งตัวฉันเองยังไม่รู้ว่าเป็นอย่างไง เราไปรับรู้พร้อมกัน ดีไหม?” สายตาคู่ สนทนาแสดงความประหลาดใจมากยิ่งขึ้น ฉันพูดต่อ “แต่ถ้าไปร่วมแล้วมันไม่ Work จะหยุดช่วงไหนก็ได้ และอีก อย่างช่วย ขึ้นไปกินอาหารเฉย ๆ ก็ได้ เบิกงบแล้วเดี๋ยวปีหน้าจะเบิกงบไม่ได้ช่วยหน่อยนะ ” ฉันจะจบด้วยคำพูด ประโยคนี้พร้อมกับการ ยกมือไหว้ถ้าหากคู่สนทนามีอายุมากกว่า และใช้มือโอบไหล่พร้อมตบเบา ๆ ถ้าหากคู่สนทนามี อายุน้อยกว่า

ทุกคนต่างพยักหน้าและรับปากฉันอย่างไม่รู้ตัว

ในวันประชุม สิ่งมหัศจรรย์ ก็บังเกิดขึ้น มีผู้เข้าร่วมประชุมจำนวน มากกว่าทุกครั้ง และทุกคนพูดเป็นเสียง เดียวกันว่า “ที่มาเข้าร่วมประชุมเพราะสงสารฉัน และต้องการมากินอาหารเฉย ๆ ” แต่ไม่ว่าจะมาร่วมด้วยเหตุใดก็ ตาม สิ่งที่ทำ คือ กล่าวขอบคุณทุกคนด้วยความจริงใจ

รูปแบบการประชุมเปลี่ยนไปจากปี ๒๕๕๖ โดยสั้นเชิง เริ่มต้นด้วยการเขียน ประเด็นแต่ละเรื่องที่ ทุกคนนำ มาร่วมเรียนรู้ ลงในกระดาษ A๔ หนึ่งเรื่องต่อหนึ่งแผ่น ร้อยเรียงให้เกิดขบวนการเรียนรู้ ร่วมกันไปที่ละเรื่อง และ สอดแทรกวิชาการเข้าไปที่ละเล็กที่ละน้อยซึมซับเข้าไปโดย ที่แต่ละคนไม่รู้ตัว อบอุ่นด้วยบรรยากาศการเรียนรู้ที่ทุกคน กระหายใคร่อยากเรียนรู้เต็มหัวใจ

สำหรับฉันยังทำหน้าที่บันทึกเรื่องราวและประเด็นที่ได้จากการเรียนรู้ บอกเล่าให้หัวหน้างาน หัวหน้ากลุ่มงาน และคนอื่นที่ไม่ได้ร่วมประชุมรับรู้ถึงเรื่องราวและบรรยากาศของการเรียนรู้ที่เกิดขึ้น และนั่นคือที่มาของตำแหน่งที่ฉันได้รับเพิ่มแบบไม่รู้ตัว เรียกว่า “Note Taker” นั่นเอง

ฉันยังคงก้าวเดินไปในเส้นทาง “R๒R” อย่างช้าๆพร้อมกับ บรรยากาศการเรียนรู้ในโรงพยาบาลก็เปลี่ยนแปลง ไปในทางที่ดีขึ้น ปริศนา “ฟาร์” ของฉันก็ถูกไขไปเรื่อย ๆ เช่นกัน ชัดเจนขึ้น ชัดเจนขึ้นความทุกข์ของฉันก็ดูเหมือน จะลดลงไปเรื่อยๆตามวันเวลาที่ผ่านไป

การประชุมเชิงปฏิบัติการเรียนรู้ “R๒R” ปี ๒๕๕๘ ก็เริ่มต้นด้วยการถอดบทเรียนจากปี ๒๕๕๗ เช่นเดิม ขบวนการเรียนรู้ ยังคงอบอุ่นไปด้วยบรรยากาศของความกระหายใคร่อยากเรียนรู้ของผู้คนที่เข้าร่วม และ เพิ่มขึ้นทุกวัน ประเด็นและเรื่องราวที่เรียนรู้หลายเรื่องถูกคัดเลือกไปเรียนรู้ในเวทีระดับจังหวัด เวทีระดับเขตและเวที ระดับประเทศ นำมาซึ่งความสุข ความอึดใจของผู้ที่ได้เล่าเรื่องราวของการเดินทางในเส้นทาง “R๒R”

ปริศนา “ฟาร์” ของฉัน ถูกไขจนหมดสิ้น เมื่อฉันถูกมอบหมายให้ไปอบรม หลักสูตร “Facilitator Advance” รุ่นที่ ๓ ในช่วงเดือน เมษายน ถึง เดือน กรกฎาคม ๒๕๕๘ ทั้งหมด ๓ ครั้งๆละ ๓ วัน (๙ วัน) ปริศนา “ฟาร์” “ จึงชัดเจนจนไม่มีอะไรหลงเหลือให้ไขอีกต่อไปแล้ว ยังคงเหลือไว้แต่เส้นทางเดินที่เต็มไปด้วย การให้ด้วยความรักอันบริสุทธิ์

“ฟาร์” คือ คนที่พร้อมที่จะเรียนรู้กับทุก ๆ คน โดยไม่เอาความคิดของตัวเองเข้าไปตัดสิน

“ฟาร์” คือ คนที่ยืนอยู่ข้างๆและพร้อมก้าวเดินไปในเส้นทาง “R๒R” ด้วยกันจนสุดเส้นทาง จมมือกันไม่ทิ้งกัน เป็นทุก ๆ อย่างของกันและกัน

เส้นทางสายนี้ไม่มีทางลัด ทุกคนต้องเรียนรู้ที่จะก้าวไปที่ละก้าวด้วยตัวเอง ฉันก้าวเดินไปที่ละ ก้าว ๆ ผ่านความทุกข์ระทมมานับครั้งไม่ถ้วน แต่การก้าวเดินต่อไปนี้ความทุกข์ของฉันจะลดลงไปเรื่อย ๆ สักวันจะไม่มีความทุกข์หลงเหลืออีกเลย เพราะ เส้นทางนี้เป็นเส้นทางที่ทำให้ฉันได้พบกับความสุขที่แท้จริง จากการให้ด้วย ความรักอันบริสุทธิ์ ได้พบกับมิตรไมตรีที่แท้จริง

ขอบคุณ “พี” ที่เป็นผู้มอบหมายงานให้ฉัน ตั้งแต่เริ่มต้น เพราะแท้จริงแล้วฉันไม่ได้ถูกกลั่นแกล้งแต่ฉันเป็นบุคคลที่โชคดีที่ได้รับโอกาสนั้น

ขอบคุณ “อาจารย์” ที่เลือกฉันให้ไปอบรม “Facilitator Advance” ทำให้ฉันสามารถไขปริศนา “ฟาร์” ได้จนหมดสิ้น

ขอบคุณ “อาจารย์” ทุกท่าน ของ R๒R Thailand ที่ได้จัดหลักสูตรการอบรมที่ดี และเป็นแบบอย่างของการก้าวเดินในเส้นทาง “R๒R” ทำให้ฉันมีพลังและจะก้าวเดินไปแบบไม่หยุดยั้ง

ฉันยิ้มได้ทุกครั้งเมื่อได้ยินคำว่า “R๒R”ผ่านเข้ามาในโสตประสาทการรับรู้ของฉัน ซึ่งเป็นผลมาจากที่ฉันรู้จัก “R๒R” มากขึ้น ฉันอยากบอกทุกคนว่า “ยิ่งรู้จักยิ่งรัก R๒R”

เชิญชวนทุกท่านมาเดินทางไปด้วยกัน สักวันเราจะต้องไปถึง “สปก” อย่างแน่นอน